

Chương 17

Suýt Chết Trong Tai Biến

Lâm Viết Hùng ôm chặt thân mình Xuân Chờ vào lòng, chàng nhắm mắt lại, và đỉnh ninh là chàng đang sắp vào cõi chết.

Tuy quyết định bất ngờ, nhưng chàng đã biết trước cái chết. Thì cái chết đâu còn đáng sợ nữa.

Chẳng bao lâu chàng cảm thấy thân hình bị chấn động một cái mạnh, làm cho óc chàng mờ mịt, tay chân chàng buông lỏng, chàng không còn thấy Xuân Chờ đâu nữa.

Chàng bất tỉnh... Thời gian chẳng biết là bao lâu, chàng mới trở về với cảm giác đầu tiên là tay chân rời rã, đau buốt như dằm.

Không chịu nổi đau nhức, chàng cất tiếng rên khe khẽ... Chàng vội mở mắt, thì chung quanh là một màn đen dày kịt, man mác hơi nước.

Không biết đây là đâu, nhưng chàng chắc chắn mình đang sống. Sự khám phá này khiến cho Lâm Viết Hùng tự thấy sung sướng vô cùng.

Lâm Viết Hùng cha chết! Chàng còn sống! Nhưng Xuân Chờ đâu ? Chàng lảo đảo như kẻ mất hồn. Rồi đưa tay mò mẫn xung quanh, tay chàng chạm vào những sợi dây vừa tròn vừa dài, treo nhau chằng chịt như một màn lưới.

Lâm Viết Hùng dự đoán, có lẽ đây là những rễ cây rừng. Chàng cha biết đây có phải là đáy cốc không?

Nhưng điều đó cha cần tìm hiểu làm gì. Việc trước nhất chàng cần vận công chữa thương để có thể cử động được.

Chánh khí của chàng giờ đây đã tan nát hết, việc quy tụ lại không phải dễ. Suốt một giờ vận hành công lực, trán chàng mới thấy lổm đổm mồ hôi, kinh mạch chạy rất yếu.

Chàng không dám để gián đoạn, ráng vận toàn lực mới đã thông được huyết đạo.

Độ một giờ sau, chân nguyên của chàng cũng đã dần dần quy tụ, ngoại cảnh không còn chi phối chàng nữa, thần trí trở nên minh mẫn như thường.

Tuyệt cốc vẫn bao phủ một màu đen tối, không còn phân biệt được ngày đêm.

Qua một lúc, mắt chàng nhìn tỏ rõ hơn, cảnh vật hiện đến lơ mơ. Chàng thấy mình đang ngồi trên một tấm lưới kết bằng rễ cây, trên những tảng đá mọc sừng sững chia ngọn lên trời, dưới là đáy cốc thăm thẳm, những mũi đá nhọn chia lên xen lẫn trong đám cây xanh dày đặc như những mũi kiếm lạnh lùng ánh thép.

Bất giác Lâm Viết Hùng thở một hơi dài rờn óc. Chàng đã được may mắn rồi, còn Xuân Chờ thì sao ? Nếu nàng không may rơi xuống đáy cốc thì còn gì thân xác. Thân xác nàng sẽ là miếng mồi ngon cho những mũi đá nhọn đó.

Thoạt nhiên, trong trí chàng hiện lên tấm thân kiều diễm của Xuân Chờ.

Lư Vi muốn cứu chàng mà nàng phải chết, phải bị ném xuống Bạc Tình Cốc. Hai giọt lệ long lanh chảy xuống đôi má của chàng. Chàng nhủ thầm:

- Ôi! Cừu hận! Lòng người tàn nhẫn quá!

Nhưng chàng lại tự nhủ:

- Chỉ có tình thương là quý báu! Nhưng tình thương lại đưa đến cừu hận để phá vỡ tình thương.

Trong lúc chàng cố lắng tai nghe thử bên chàng có tiếng động nào không thì bỗng một tiếng “hự” phát ra gần đầu đây.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thì bỗng bắt gặp một bóng người thon thon nằm vắt vẻo trên cành cây chìa ra ngoài vực. Một nửa thân người trường xuống lưng lẳng giữa trời. Cành cây còn dao động, người nàng bị trút dần xuống theo đà nhún của cành cây.

“Soạt”! Thân hình nàng tụt xuống....

Lâm Viết Hùng hét lên:

- Xuân Chờ!

Không kịp suy nghĩ chàng nhúu chân nhảy tới nhanh như chớp ôm ngang eo ếch của nàng kéo lại đặt trên cành cây.

Gương mặt Xuân Chờ trắng bệch, toàn thân nàng mềm nhũn.

Lâm Viết Hùng trông thấy đau nhói con tim, kêu thất thanh:

- Xuân muội! Xuân muội!

Không thấy Xuân Chờ có phản ứng nào, Lâm Viết Hùng đặt nàng vào lòng thấy hơi thở nàng còn rất yếu ớt.

Chàng điễm vào mấy huyết đạo giúp cho kinh mạch nàng được lưu thông.

Phút chốc, Xuân Chờ mở mắt nhìn chàng, đôi mi chớp lia lịa. Mặt nàng ngơ ngát, thảm hại vô cùng. Lâu lắm nàng mới nói được hai tiếng:

- Lâm ca!

Lâm Viết Hùng mừng quá, reo lên:

- Xuân muội!

Gương mặt trắng bệch của nàng đã ửng lên một chút sinh khí.

Nàng nói:

- Người ta nói Âm ty địa ngục là chốn cực hình nhưng chính em lại cảm thấy sung sướng... Lâm Viết Hùng biết nàng đang làm tưởng nàng đã chết, vội nói:

- Xuân muội! Chúng ta đang sống mà.

- Srao ? Chúng ta còn sống ?

- Phải! Em đừng có những ý nghĩ điên cuồng như thế nữa.

Xuân Chờ tròn tròn đôi mắt nhìn Lâm Viết Hùng như không tin.

- Chúng ta, chúng ta cha chết thật sao ?

- Cha! Chúng ta còn sống mà! Anh dối em làm gì ?

Xuân Chờ bỗng nhắm đôi mắt lại, khóc oà lên, ôm chặt Lâm Viết Hùng và nói:

- Không! Em muốn chúng ta đang chết! Chúng ta không còn sống trên thế gian nữa. Em không muốn như thế!

Lâm Viết Hùng kinh ngạc hỏi:

- Srao ? Em muốn chúng ta chết ư ?

- Phải!

Lâm Viết Hùng cảm động, đôi mắt đầm lệ nhìn Xuân Chờ:

- Xuân muội! Em điên rồi sao ?

- Không, em vẫn tỉnh. Nhưng sống làm gì để chúng ta phải xa nhau, chỉ có chết chúng ta mới được gần nhau như thế này.

- Xuân Chờ, Em chớ nói đại... Xuân Chờ lấy tay bịt miệng Lâm Viết Hùng, nói:

- Lâm ca! Để em nói đã! Em vì hiểu lầm giận anh nên đã đi lầm đường! Nếu còn sống, em làm sao được gần gũi anh ?

Tiếng nàng nghẹn ngào, nức nở! Lâm Viết Hùng siết chặt nàng vào ngực, chàng không biết nói gì cho phải đạo, cứ ấp úng mãi.

Trái ngang thay cho cặp trai tài gái sắc này.

Bỗng Xuân Chờ nói:

- Tại sao anh lại nhảy theo em xuống tử cốc này ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Để đền đáp sự hy sinh của em đối với anh.

Xuân Chờ nói:

- Lâm ca! Theo em nghĩ, nơi đây đối với chúng ta không phải là tử cốc mà là sanh cốc, không phải là bạc tình cốc mà là chung tình cốc. Anh bằng lòng chứ ?

Lâm Viết Hùng gật đầu:

- Em nói rất phải, nhưng biết chúng ta có sống mãi nơi này để chung tình hay không? Hay Chung Tình Cốc trở thành Ly Biệt Cốc.

Xuân Chờ nghe nói bỗng sa sầm nét mặt.

Lâm Viết Hùng muốn tìm lời an ủi nàng, nhưng không biết phải nói làm sao ?

Chàng chỉ ngồi im, nhìn đống xương trắng đục như sữa treo lơ lửng trên đầu.

Bỗng Xuân Chờ hỏi:

- Lâm ca! Lúc ở trong Âm Ma Cung anh gọi Cung Chủ bằng bá mẫu. Như vậy anh và Cung chủ có liên hệ thế nào ?

Lâm Viết Hùng kể lại lai lịch của mình, và nói:

- Hàn Sĩ Hạ chính là con của kẻ gia thù, đáng lẽ ta phải giết nó, nhưng vì nó là vị hôn phu của Xuân muội nên ta không nỡ xuống tay.

Xuân Chờ buồn bã nói:

- Câu chuyện hứa hôn của em chẳng qua vì lòng nông nổi, Em muốn hủy bỏ cuộc đời đó thôi!

Lâm Viết Hùng lắc đầu:

- Xuân muội đừng nói thế! Việc hôn nhân cũng là số mệnh mà.

Xuân Chờ cau mày:

- Lâm ca buộc Em phải lấy hắn ?

- Không! Đó là do ý muốn và lời hứa của Xuân muội mà.

Tâm hồn của đôi thiếu niên cảm thấy như có một cái gì chia cách tuy họ đang ở trong tầm tay nhau.

Lâm Viết Hùng không muốn kéo dài những ý nghĩ đau buồn, nên nói sang chuyện khác:

- Xuân muội! Em cha nói cho anh biết tung tích của em.

Xuân Chờ thở dài:

- Gia sư của em trước kia là Động chủ Hắc Thạch Bảo.

Lâm Viết Hùng “á” lên một tiếng:

- Xuân muội! Em chính là con gái của vị lão nhân trong hang đá.

Xuân Chờ ngơ ngác:

- Lão nhân trong hang đá nào ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Anh có gặp một vị lão nhân trong hang đá tự xưng là Động chủ Hắc Thạch Bảo.

- Thế thì người ấy là thân phụ của em rồi!

- Phải! Lão nhân có nói cho anh biết người có một đứa con gái bị thất lạc.

Xuân Chờ “á” lên một tiếng, đôi mắt sáng rực. Nàng hỏi:

- Phụ thân em còn sống ? Tại sao phụ thân em lại. Ở trong hang đá mà không trở về Hắc Thạch Bảo ?

Lâm Viết Hùng buồn bã trầm giọng nói:

- Không! Phụ thân em chết rồi! Phụ thân em chính là người ơn của anh. Phụ thân em đã cứu anh trong một tai nạn và ủy thác cho anh một trách nhiệm.

Xuân Chờ khóc oà lên:

- Phụ thân em chết rồi sao ? Phụ thân! Phụ thân!

Nàng dầy dựa trong lòng tay Lâm Viết Hùng nức nở một lúc rồi im lìm.

Thật là một cảnh đau thương.

Lâm Viết Hùng biết nàng đang đau khổ, nên cứ để nàng khóc cho vui nỗi sầu, chàng không dám an ủi nàng một lời nào.

Qua một lúc chàng mới dịu giọng nói:

- Xuân Chờ em! Ai đã sống rồi cũng phải chết. Điều đáng nói là chết có được thỏa mãn cuộc sống của mình hay không. Thân phụ em tuy chết, nhưng đã có anh thay mặt chu toàn nguyện ước sau cùng. Cái chết ấy đâu phải là bất hạnh.

Xuân Chờ rên rỉ:

- Lâm ca! Nguyện ước của phụ thân em là gì ?

- Người chỉ nhờ anh sau này đem hài cốt chôn nơi cổ tháp.

- Chỉ thế thôi ?

- Chỉ thế thôi! Vì kẻ làm hại phụ thân em không phải là kẻ thù mà là sư thúc của em.

- Sư thúc của em ? Lão là Diên ác Sát ư ?

- Phải! Diên ác Sát đã đánh phụ thân em gãy đôi chân, bỏ trong hang đá, nhưng phụ thân em có lời trăng trối không được trả thù.

- Tại sao ?

- Diên ác Sát vì mất trí mà hành động như vậy! Diên ác Sát và phụ thân Em là hai anh em ruột, tình nghĩa rất mặn nồng.

Xuân Chờ thở hắt hắt:

- Phải! Thân phụ và sư thúc em có thâm tình với nhau lắm. Hai người trước kia đều là đệ tử của Vạn Kiếm Vương, một trong tam vương lừng danh trong

giang hồ. Về sau, phụ thân em lập ra Hắc Thạch Bảo và giữ chức Động chủ. Nhưng chẳng hiểu vì đâu, phụ thân em bỏ đi biệt tích, giao chức Động chủ cho sư thúc em. Một thời gian, sư thúc em lại mất trí, bỏ Hắc Thạch Bảo đi lang thang đây đó, giết người một cách tàn nhẫn mà giang hồ gán cho cái tên Diên ác Sát.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Hiện nay Hắc Thạch Bảo động ai điều khiển?

Xuân Chờ nói:

- Sau khi Diên ác Sát bỏ phế sư môn thì môn đồ mỗi người bỏ đi mỗi nơi, kẻ theo tổ chức này, người gia nhập tổ chức khác. Gần đây em lại được tin tên đồ đệ của Diên ác Sát là Thạch Bảo tự xưng mình là động chủ Hắc Thạch Bảo đứng ra nắm quyền tổ chức sư môn.

Lâm Viết Hùng nói:

- Thạch Bảo không có lời ủy thác mà tự xưng là Động chủ, hành động ấy là hành động phản sư!

- Phải!

- Thế thì em có trách nhiệm phải khôi phục lại sư môn chứ!

- Em cha nghĩ đến điều đó.

- Thân phụ em lúc lâm chung có lời gởi gắm, nếu sau này em muốn khôi phục lại sư môn, anh sẽ giúp đỡ.

Xuân Chờ lắc đầu:

- Em không muốn làm phiền Lâm ca trong việc riêng của em.

Lâm Viết Hùng tỏ vẻ bất bình:

- Đó là anh trả ơn đối với phụ thân em, vì phụ thân em là người ân của anh mà!

Xuân Chờ vẫn lắc đầu:

- Em sẽ tự mình lo liệu. Trước khi khôi phục lại sư môn, em phải đánh đuổi lão ma Quỷ Tháp, để an táng thân phụ em đã.

Lâm Viết Hùng nghe nói kinh hãi:

- Việc an táng phụ thân em là trách nhiệm của anh, em chớ xen vào.

- Tại sao lại là trách nhiệm của anh mà không phải là trách nhiệm của em?
- Vì anh thực hiện theo lời trăng trối.
- Không! Chính em là người phải thực hiện ước vọng cuối cùng của phụ thân em.

Lâm Viết Hùng nói:

- Nếu Xuân muội làm cái chuyện đó tức là Xuân muội đã bắt anh không tròn lời hứa đối với người ơn của anh rồi.

Tuy nói vậy, nhưng Lâm Viết Hùng lại nghĩ khác. Hiện nay sư phụ chàng mất hết võ công, sống khắc khoải trong cổ tháp, nếu nàng đến để thanh toán cừu hận, thế nào sư phụ chàng cũng không chống đỡ nổi và phải bỏ mạng dưới tay nàng.

Thấy Xuân Chờ trầm tư suy nghĩ, chàng tưởng nàng đã đổi ý. Nhưng không, đôi mắt nàng vẫn đỏ ngầu, nàng cắn răng nói:

- Ngôi Cổ Tháp của phụ thân ta, ước nguyện của phụ thân ta là được an nghỉ trong cổ tháp ấy. Ta không thể để cho kẻ khác chiếm đoạt được.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc:

- Xuân muội! Em không nghe lời anh sao ?
- Không! Em có thể nghe lời anh mọi chuyện, nhưng không thể nghe lời anh mà không đáp đền chữ hiếu đối với phụ thân em.

Lâm Viết Hùng cảm thấy như một làn mây đen đang kéo đến bao phủ cả hai cuộc sống giữa chàng và cô gái Xuân Chờ. Nếu nàng trở thành kẻ giết hại sư phụ chàng thì hậu quả sẽ đến với chàng ra sao ?

Điều này chàng không dám nghĩ đến.

Không dám nghĩ đến không phải nó không có thể xảy ra, mà không muốn nghĩ đến vì chàng cảm thấy quá đau lòng.

Sư phụ chàng đã vì chàng truyền cả công lực cho chàng, đến nỗi trở thành phế nhân, một kẻ tầm thường cũng có thể sát hại được.

Nếu chàng để cho kẻ nào sát hại sư phụ chàng thì trách nhiệm sẽ đổ lên đầu chàng, tội lỗi ấy không thể tha thứ.

Chỉ còn có cách là dùng tình cảm riêng của chàng ngăn cản Xuân Chờ, đừng để cho nàng hành động mà thôi.

Nhưng, giờ phút này, chàng cha có thể làm cho Xuân Chờ ngói ngoài được.

Chàng nói sang chuyện khác:

- Xuân muội! Chúng ta nên nhảy xuống đáy cốc để tìm đường ra chứ.

Xuân Chờ gạt đầu:

- Phải! Em cũng định như thế. Trước kia em muốn chết, nhưng bây giờ em thấy cần phải sống.

- Tại sao ?

- Sống để đền đáp phần nào hiếu đạo đối với phụ thân em.

- Em nhất định tìm đến Quỷ Tháp ?

- Phải!

Đôi mắt Lâm Viết Hùng tối xầm lại, chàng năn nỉ:

- Theo anh thì Xuân muội nên lo việc khôi phục lại sư môn trước.

Đó cũng là ước vọng của phụ thân em trước lúc lâm chung.

Xuân Chờ nói:

- Nếu vậy em sẽ làm hai việc cùng một lúc.

Lâm Viết Hùng biết lúc này cha thể khuyên giải nàng được, nên nắm tay nàng, hai người cùng nhảy xuống đáy cốc.

Trước mặt họ mời trượng là một khoảng đất trống. Đây đó từng đống xương trắng hếu, lớp đã mục, lớp còn mới.

Xuân Chờ nói:

- Đây là những nạn nhân Âm Ma Cung. Những người này sau khi bị bỏ chết đói, Âm Ma Cung Chủ ném xác họ xuống hố sâu.

Lâm Viết Hùng nói:

- Hàn Tổ Oanh tàn nhẫn quá!

Xuân Chờ nói:

- Nhưng những người khác trước kia cũng đã tàn nhẫn đối với bà ta. Lâm ca có thể tha thứ được hành động của một người đàn ông đá một người vợ mang thai xuống hố sâu như thế này không?

Lâm Viết Hùng nói:

- Đó là một hành động điên cuồng do tình thương mà ra. Tình thương trở thành ghen tức, ghen tức trở thành tàn nhẫn.

Xuân Chờ nói:

- Ô! Tình thương hay biến thành cừ hận, nhưng tại sao cừ hận không biến thành tình thương anh nhỉ ?

Lâm Viết Hùng nói:

- Nếu loài người sống bằng cảm giác, sống bằng tình thương bằng lý trí thì cừ hận cũng có thể biến thành tình thương chứ.

Xuân Chờ trầm tư nói:

- Điều đó rất khó, hầu như không thể nào có được.

Không ai có thể đem tình thương ban cho một kẻ đã sát hại cha mẹ mình.

Lâm Viết Hùng thấy lời nói của Xuân Chờ rất thực tế, chàng không muốn cãi nữa, nhưng chàng cũng cảm thấy những ngày sắp đến, chàng và Xuân Chờ sẽ vướng phải một bức tường chia cách từ thể xác lẫn tâm hồn.

Thật vậy, lòng nàng đã bắt đầu chớm nở một ấn tượng không tốt đối với Quý Tháp Chủ Nhân, sự phụ chàng người mà chàng quyết hy sinh cả cuộc đời để đền ơn đáp nghĩa.

Hai người tuy nắm tay nhau đi mãi trong tử cốc, nhưng mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Một lúc lâu, cả hai đã đi quá năm dặm đường núi mà họ không hay biết gì cả.

Màn đêm đã xuống từ bao giờ rồi. Trên cao một vòm trời đầy sao lấp lánh, dãy ngân hà nằm vắt vẻo như một vòng đai đính đầy kim cương.

Hai người vẫn đi! Bầu trời mở rộng trước mặt họ.

Hai người ra khỏi sơn cốc.

Lâm Viết Hùng quay lại hỏi Xuân Chờ:

- Chúng ta đi về đâu bây giờ ?

Xuân Chờ đáp như không cần suy nghĩ:

- Đến Quý Tháp!

- Đến Quỳ Tháp ?

- Phải.

- Để làm gì ?

- Đánh đuổi Quỳ Tháp Chủ Nhân, lấy nơi đó làm chỗ an táng thi hài phụ thân em.

- Ô! Xuân muội đừng vội! Việc đó thể nào anh cũng làm xong.

- Không! Em muốn làm ngay bây giờ để vong hồn phụ thân em được siêu thoát.

- Hiện giờ thì cha được.

- Tại sao ?

- Không thể cho em biết!

Đôi mắt Xuân Chờ như sáng quắc lên. Nàng nhìn thẳng vào mặt Lâm Viết Hùng trách móc:

- Phụ thân em là ân nhân của anh mà, anh không thể giúp em làm việc đó sao ?

Lâm Viết Hùng trầm giọng:

- Không phải giúp đỡ mà chính bản phận anh phải thực hiện trách nhiệm đó.

Nhưng hiện giờ cha thể làm được.

Mặt Xuân Chờ biến sắc. Nàng xô mạnh Lâm Viết Hùng ra xa và nói lớn:

- Lâm ca! Ước nguyện phải đạt thành! Đã không nhờ vả vào anh được thì xin giả biệt!

Dứt lời, nàng đưa tay lên bụm mặt, rồi bỏ chạy.

Lâm Viết Hùng như chết cứng cả toàn thân. Chàng đứng yên không cử động được nữa. Bóng nàng nhỏ dần, rồi mất hút trong đêm tối.

Một cơn gió lốc thổi đến! Vài ngọn lá vàng rơi xuống xoay tròn rồi nằm yên... Lâm Viết Hùng thở một hơi dài, miên man suy nghĩ. Chàng không biết phải làm sao để cho Xuân Chờ khỏi hiểu lầm chàng là kẻ vong ân bội nghĩa với cha nàng. Nếu chàng nói thật cho nàng biết chàng là đồ đệ của Quỳ Tháp thì lại còn rắc rối hơn nữa.

Xuân Chờ sẽ xem chàng như một kẻ tử thù không đội trời chung.

Suy nghĩ như thế, chàng không đuổi theo Xuân Chờ mà đi trở vào tử cốc, lòng chàng rối tung lên, không biết chàng đi đâu nữa.

Chàng đi mãi...đi mãi... Càng đi càng sâu vào cảnh vật núi rừng càng thâm sâu hiểm trở. ánh trăng vàng lả lớt khi tỏ khi mờ.

Mãi cho đến lúc bóng trăng xế tà, chàng trông thấy trước mặt chàng một cái động đá âm u. Cửa động cao chót vót, hai bên đá dựng chập chùng.

Với tánh tò mò, hẳn bên trong có gì khác lạ, chàng lách mình đi vào trong.

Qua khỏi cửa động thì đến một khe suối, nước trong leo lẻo. Làn nước chảy thành một vòng cung, ẩn hiện trong những đồi đá lờm chờm.

Chàng toan vượt qua suối thì bỗng nghe có tiếng ù ù, tiếp theo đó một mùi tanh tanh tạt vào mũi chàng làm cho chàng muốn nôn mửa.

Chàng dừng chân lại, đưa mắt quan sát thì thấy dưới chân chàng rải rác có những bộ xương khô, và những chiếc đầu lâu đã mục.

Chàng lẩm bẩm:

- Ô! Đây cũng là một tử cốc nữa sao ? Ai đã giết người bỏ xương thành đống nh thế này ?

Chàng vừa nói mấy tiếng thì đã thấy trước mặt chàng xuất hiện một con rắn rất lớn, đôi mắt đỏ như hai than lửa, đầu to như cánh quạt, lưỡi lè ra, cổ cát cao, mình dài ba trượng, đuôi có chín cái chĩa ra trông rất dữ sợ.

Con rắn uốn mình bò tới trước mặt Lâm Viết Hùng.

Lâm Viết Hùng vận hết nội lực vào song chưởng, nhắm vào đầu con rắn đánh ra một chiêu.

Con rắn chỉ lắc đầu một cái đã phóng tới, uốn tròn luồn chưởng phong của chàng, đồng thời dùng đuôi quất vào ngực chàng vun vút.

Thật là chuyện bất ngờ, Lâm Viết Hùng nhảy vọt sang một bên để tránh, nhưng cái đuôi rắn mềm cứ quét qua quét lại làm cho chàng chỉ lo tránh né mà không sao phản công được.

Chàng nổi giận hét lên một tiếng, dùng Cửu Ma Thần Phiêu búng chân một cái lộn người lên không trung, tức thì con rắn cất cổ cao lên le lưỡi mổ vào chân chàng.

Chàng thuận chân dùng toàn lực đá mạnh vào cổ rắn.

Bịch!....

Con rắn bị quẹo cổ, nghèo đầu sang một bên, nhưng nó quật đuôi lại đập vào lưng chàng!

ự!....

Lâm Viết Hùng té sấp xuống đau nhói tim gan. Chàng lồm cồm ngồi dậy thì thấy con rắn không còn bò được nữa, thân mình lờ đờ uồn qua uồn lại.

Uất hận vì bị rắn quật một đòn chí tử, Lâm Viết Hùng đưa tay phát ra hai luồng chỉ lực veo veo đâm thẳng vào đầu rắn.

Hai dòng máu đỏ vọt ra, đầu rắn bị lủng sâu hai lỗ như hai miệng chén. Con rắn dẫy đành đạch mấy cái chết luôn.

Lâm Viết Hùng tuy đánh chết con rắn chín đuôi, nhưng chàng cũng bị thương nên phải ngồi điều dưỡng mất vài giờ mới khôi phục lại công lực.

Bây giờ trời đã rạng sáng! Vùng đông bắt đầu lộ dạng, núi rừng phủ một lớp sương đục. Chàng kéo con rắn lội qua suối nước rồi đi vào bên trong.

Chàng đi độ năm trăm thước thì đến một gò đất bằng phẳng, bỗng nhiên chàng đứng khựng lại trở mắt nhìn.

Chàng thấy dưới gốc cây to có hai con vật lông lá phủ đầy mình, đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện, đang đứng nhìn nhau.

Hai quái vật này một con lông đỏ như máu, một con lông xanh như lá cây trông rất quái gỡ.

Lâm Viết Hùng trở mắt nhìn hai quái vật một lúc bỗng chàng “ồ” lên một tiếng!

Thì ra, không phải hai quái vật mà là hai quái nhân. Một người đàn ông và một người đàn bà. Người đàn ông tóc xanh như lá cây, dài phủ xuống lấp cả mình mây.

Người đàn bà tóc đỏ như máu cũng phủ xuống khắp mình.

Thấy chàng bước tới, hai quái nhân đứng dậy nhìn chàng, bốn luồng nhãn quang như bốn ngọn đèn sáng quất.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc! Cứ như ánh mắt của họ thì rõ ràng hai quái nhân này có một nội công thâm hậu phi thường.

Nhưng họ làm gì ở đây ? Tại sao mặt mày họ mọc đầy cả lông lá trông ghê rợn như vậy ? Có lẽ họ đang luyện một môn quái công nào chăng ?

Chàng không tin trong đời này lại có hai con người mang hình dáng đặc dị như vậy.

Tuy nhiên, Lâm Viết Hùng là thiếu niên đầy can đảm. Chàng vẫn trở mắt nhìn hai quái nhân, tay kéo con răn, chân từ từ bước tới từng bước một. Chàng không quên vận nội lực đề phòng bất trắc.

Khi còn cách hai quái nhân chừng ba trượng Lâm Viết Hùng cảm thấy như có một sức ép không cho chàng tiến bước.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc, lùi lại. Đây chính là môn Hộ Thân Cang Khí, một loại nội công thuộc vào hàng thượng thừa của nền võ học. Hai người này biết sử dụng tất thuộc vào hàng nhân vật phi thường.

Chàng tuy trong người chứa đựng hơn hai trăm năm công lực, chàng cũng cảm thấy khó chịu trước hai luồng nhân quang của hai quái nhân.

Hai quái nhân bỗng gục đầu quy mọp xuống hướng về phía Lâm Viết Hùng nói:

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ!

Lâm Viết Hùng kinh ngạc trở mắt nhìn hai quái nhân, chàng nghĩ thầm:

- Srao ? Họ gọi ta bằng sư phụ ? ô! Có lẽ họ lầm rồi.

Chàng trầm giọng nói lớn:

- Các người là ai mà gọi ta bằng sư phụ ? Các người lầm rồi.

Quái nhân tóc xanh nói:

- Chúng tôi là Thanh Hồng Song Nhạn, xin bái kiến sư phụ.

Lần này Lâm Viết Hùng không còn nghi ngờ gì nữa. Trước đây chàng một lần được nghe người ta nói đến cái tên Thanh Hồng Song Nhạn. Hai người này là đôi uyên ương rất gắn bó với nhau, lại có võ công cao diệu phi thường.

Họ chỉ xuất hiện một thời gian ngắn mà tên tuổi lừng vang trong chốn võ lâm. Nhưng từ ba năm nay bỗng nhiên mất tích. Té ra họ rủ nhau vào đây và trở thành hai quái nhân trông rất dễ sợ